

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3143/2020
08.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Миле Ромчевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, Сектора за материјалне ресурсе, Управе за општу логистику, Дирекције за услуге стандарда ВУ „Дедиње“ са седиштем у Београду, коју заступа Војно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1522/20 од 03.07.2020. године, у седници одржаној 08.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1522/20 од 03.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1710/18 од 03.12.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и обавезана тужена да тужилци на име разлике између исплаћеног војног додатка од 15% на основну зараду и припадајућег војног додатка од 20% на основну зараду, за период од 01.05.2015. године до 31.07.2019. године исплати укупно 79.179,85 динара, са каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, као и да у име и за рачун тужиле уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали у Београду, доприносе за здравствено осигурање Републичком фонду за здравствено осигурање, Филијали у Београду и доприносе за случај незапослености Националној служби за запошљавање, Филијали у Београду, на основицу, односно на појединачне месечне износе који су садржани у изреци пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка плати 72.634,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1522/20 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име разлике између

исплаћеног војног додатка од 15% на основу зараде и припадајућег војног додатка од 20% на основу зараде, за период од 01.05.2015. године до 31.07.2019. године исплати укупно 79.179,85 динара и то на појединачне новчане износе по месецима са законском затезном каматом и датумом каматног почетка, доприносе за обавезно социјално осигурање на досуђене износе, као и трошкове поступка у висини од 72.634,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој на име трошкова жалбеног поступка плати 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 87/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити у ревизији тужиле се одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем тужене од 24.03.2006. године тужила је распоређена, по потреби службе са даном 01.03.2006. године, на радно место ... у оквиру погона „...“ и одређена јој је основна плата од укупно 638 бодова, војни додатак од 15%, додатак за минули рад од 0,5% за сваку пуну годину радног стажа и 215 бодова на име накнаде дела трошкова исхране и регреса за коришћење годишњег одмора. Решењем тужене од 26.03.2006. године тужила је распоређена почев од 05.03.2018. године на радно место ... у ... ВМА и да наставља да обавља исте послове и задатке, те да тужилци до доношења нове аналитичке процене плата остаје непромењена. Тужилци је у спорном периоду обрачунаван и исплаћен војни додатак од 15% од основне зараде. Тужила сматра да јој припада војни додатак од 20%, са којих разлога тужбом тражи исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, у висини утврђеној на основу налаза и мишљења судског вештака.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиле, јер је сматрао да је тужена требала да примени члан 24. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, којим је прописано увећање коефицијента за радно место цивилног лица од 20%.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован захтев тужиле, јер је сматрао да тужилци не припада војни додатак од 20%, с обзиром да се на тужилу не могу применити одредбе Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, већ да тужилци припада војни додатак од 15%, прописан чланом 19. став 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, будући да је тужена војна установа и даље у процесу трансформације, да тужила још увек није стекла статус војног службеника или војног намештеника да би се на њу могао применити

Правилник о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, односно Закона о Војсци Србије.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд, правилном применом материјалног права.

Чланом 194. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, бр. 116/2007, 94/2019), прописано је да цивилна лица у служби Војске Србије, даном ступања на снагу овог закона постају војни службеници или војни намештеници (став 1.), и да ће министар одбране у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона донети пропис који ће уредити поступак превођења из става 1. овог члана (став 4.). Чланом 195. истог закона, прописано је да ће услове, начин и поступак трансформације војних установа који обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити и права и обавезе цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама до завршетка трансформације уредити Влада (став 1.), а да до ступања на снагу прописе из става 1. овог члана цивилна лица на служби у Војсци Србије запослена у установама која обављају производну и услужну делатност, односно послују по принципу стицања и расподеле добити, задржавају права и обавезе из радног односа према Закон о Војсци Југославије (став 2.).

Влада је, на основу напред цитираног члана 195. став 1. Закона о Војсци Србије, донела Уредбу о трансформацији војних установа које обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити и о правима и обавезама цивилних лица на служби у Војсци Србије запослених у тим установама („Службени гласник РС“, бр. 58/07, 10/13). Према члану 9а уредбе, цивилна лица запослена у војним установама која обављају производну и услужну делатност по принципу стицања и расподеле добити, до завршетка трансформације тих установа остварују права и обавезу из радног односа у складу са Законом о Војсци Србије, а права на исплату плате, накнаде и других примања, као и стамбено обезбеђење остварују у складу са прописима којима се уређује пословање тих установа.

Сагласно напред цитираним одредбама закона и уредбе и да у спорном периоду још увек није била завршена трансформација ВУ „Дедиње“, то се на плате, накнаде и друга примања запослених у тој установи треба применити Правилник о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ од 10.04.2006. године, а не Правилник о платама и другим новчаним износима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, бр. 28/11, 10/17), како то тврди тужила. Чланом 19. ставом 1. Правилника о расподели добити зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“, било је прописано да цивилном лицу у установи припада војни додатак због посебних услова рада под којима врши службу у војсци, а нарочито због учешћа на војним вежбама, логоровањима, маневрима и узбунама, рада дужег од пуног радног времена (члан 196. и 135. Закона о ВЈ), вршења службе у свим условима, као и због других ванредних ситуација проузрокованих потребама борбене готовости и то 15% од основне плате. Стога, како тужилци не припада право на исплату разлике између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, то је правилно одлучио другостепени суд када је применом члана 19. став 1. Правилника о расподели добити и зарада цивилних лица у ВУ „Дедиње“ преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужена да јој исплати разлику између исплаћеног војног додатка од 15% и војног додатка од 20%, који војни додатак од 20%

је прописан чланом 24. став 2. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, са којих разлога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414 став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима поступка из става другог изреке донета је применом члана 165. ЗПП, имајући у виду да тужиља није успела у поступку по ревизији.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић